

OVAJ SVET NEĆE DA STANE

Rođena sam kao veoma mlada. Tačno na vreme da vidim kako moje ime ispisuju na snegu. Tada sam se po prvi put smrzla. I poželela da se istopim.

Kada je došao red na mene, izgubila sam nevinost sa profesionalnim deflatorom. To nije bio gubitak. To je bio izbor. Tek nekoliko krvarenja kasnije došapnuli su mi *ko* je moj prvi muškarac. Mogla sam da pretpostavim da skuplja trofeje... Previše zgodan i tražen, zato sam i obavila desetak ritualnih kupanja za njega. Promenila pet omekšivača za kožu, četiri karmina, tri parfema i dvadesetak gaćica u jednom danu. Onom koji se završio kada je noć pala na postelju sa svećama i kristalnim čašama za crveno vino. I kada je muškost ušla u mene.

U jednoj ruci sam držala flašu votke, a drugom sam stezala majku za gušu. Ne sećam se tačno kada se to desilo, pre Dejana ili posle njega. A možda i dok mi je pravio društvo u partijanju. Svejedno, majku već tada odavno niko nije držao ni za ruku, ni za vrat. Bile smo same, ali ja sam bila *jedina*, a ona je bila jedna u nizu napuštenih u ocvalim godinama. Nisam bila ja ta koja ju je ostavila, a nisam nameravala ni da ostavim votku.

Popila sam ono što mi je bilo pri ruci. Ono što sam želela da mi bude pri ruci. Majčina višnjevača i orahovača iz očevog zabitog zavičajja. Ostale su samo ljuske od oraha i peteljke od obranih višanja.

Dobila sam ono što sam tražila. A meni nije bilo teško da tražim. Još manje mi je bilo teško da dobijem.

Ostale sam odjebala u skokovima.

Nije to bila mržnja prema muškarcima. To je bio moj tek začeti imunitet. Htela sam da ostavim oca kao što je on ostavio majku. I ostavljala sam ga sa svakim od svojih kandidata za momka. Moj bes je imitirao oca i tako sam ga izbacivala iz sebe... Gordo držanje, nonšalantan hod i namagnetisane reči za neprimetni rastanak...

Još uvek uživam u slavi svakog od mojih prošlih dana.

Kada si obučena do jaja svi blenu u tebe otečenih jaja. A ja sam umela da se lepo čudim, da im ne dozvolim da me uhvate otvorenih ustiju. Poput pepeljara u noćnom klubu „Bokačo“ koje su stajale na podu, upijale dim i istovremeno izbacivale osveženi i lepo obojeni vazduh...

Bila sam zaljubljena u *bele laži* i nije me bilo briga ni za reku, ni za komarce, ni za neobranu konoplju, ni za voajersko šipražje, ni za borbu u ringu, ni za bakino dvorište bez kreveta, ni za kauciju od praznih flaša, ni za hotelske svirke u Sutomoru... A naročito me nije bilo briga za umerene ludake koji su izlazili izvan svojih libela ne bi li postali članice fan kluba...

Kao i obično, na jubilarnu sto i prvu novotalasnu žurku kod Čombeta, došla sam kao kraljica Šiba. Dejan me je prepoznao i išibao. Iznutra. Bio je bubnjar u grupi koja te večeri

nije imala probu. Obarali smo ruke, preko neispražnjenih čaša. Pobedila sam i nosom ušmrknula prosute kapi manastirskog vinjaka. Dok sam podizala glavu, nisam ispuštala njegovu dobošarsku šaku. Zavibrirala je po mom dlanu i osetila sam da me je pustio da pobedim. Iako nije bio jači. U to se uverio malo kasnije, kada smo obarali noge. Nije se sećao tog dela, verovatno zato što je pao preko mene...

Posle sam ga nosila. Nije me ispovraćao. Samo je pokušavao da mi sisa jezik, ali je zaboravio gde su mu usta. A ja sam zaboravila koja buregdžinica radi do jutra, pa smo se probudili u čekaonici Železničke stanice. To mi je bila najdalja adresa od svih koje sam poznavala i posećivala. Peške sam vozila pod punom anestezijom, kao američki zubar u kanabis kabanici. Tako da je šetnja potrajala i mogla sam da upoznam kakve su mu navike u snu.

On mene nije dovoljno upoznao pa se nadalje nismo razdvajali, spajajući naduvane ljude sa napuštenim jutrima. Neki od njegovih svirača iz grupe nisu hteli da zaostanu, mešali su prigušena noćna svetla sa čisto belim flešom. Ali niko ne obraća pažnju na naprednu omladinu. Barem ne dok nismo roditeljima poslali telegrame sa tekstom: „Čestitamo vam sklapanje našeg braka“.

Pre toga smo se stvarno venčali. Mada nije ličilo na stvarno venčanje. Mislim, nije bilo regularno jer smo tako hteli. To je bio dobar razlog za jedno *rano* buđenje, za promenu. A i trebao nam je neki novi ludi poduhvat koji bi proslavljali...

Morala sam tog jutra da se obučem upadljivo obično, kao za spremanje ispita sa drugaricom iz komšiluka. Da me majka ne bi provalila da se spremam za *nešto*. Za ono na čemu su naporno radile generacije mojih prethodnika. Za svečani događaj koji se odigravao i ponavljao sve dok ne uspe da pusti koren ispod zemaljskog šara. Tako se širilo „jednom zauvek“ obećanje u životima skoro svih mojih krvnih srodnika. Ta svečanost nije bila manje lažna od njih. Ali, familija i služi samo zato da ti je drugi bliski ljudi uzimaju u usta kada te psuju što ne želiš da budu tvoji dužnici.

Navukla sam gornji deo trenerice, roze sa belim prugama na rukavima i mesinganožutim rajsferšlusom. Majka ju je kupila u Rumuniji, tokom fabričke ekskurzije. Dole sam nosila suknju na kojoj je moja mlađa sestra vežbala kako da šije; slobodni komad žerseja nabavljen u prodavnici restlova. Preko sam obukla hantericu koja je pripadala ocu moje prijateljice i bila žuta ko šerif Meklaud. Naravno da sam obula visoke čizme od antilopa, sa izvezenim paunom. Bile su iste boje kao i hanterica. Pronašla sam ih u Beču, dok sam se odmarala od stopiranja i mozgala kako da stignem do San Rema, a da ne trpim udvaranja pederskih kamiondžija uvaljenih u niskim ferarijima bez krova. Otada nije postojalo godišnje doba kada ih nisam nosila. Leto je bilo najidealnije, nisu mogle da ostanu neprimećene. A kada primetiš moje čizme, onda si primetio i mene. Nikako nisam volela da mi se vide prsti na nogama. Prezirala sam svako žensko koje je nosilo sandale i papuče.

Pre odlaska u zgradu Opštine, gde su ljudi od rane zore čekali red da izvade potvrde o seljačkom poreklu svoje imovine, svratili smo u kafanu. Bila sam jedina koja nije probala ni pihitije, ni kuvano jaje. Eksirala sam brže od zdravica. Ali, to mi nije pomoglo da nešto kasnije, blago se klateći ispred mrzovoljnog matičara, ne poželim da kažem „ne“. I da ga pitam da li ima žvakaću gumu, da ubijem zadah alkohola u nevelikoj prostoriji, gde su se obavljala venčanja radnim danom. Venčanja bez svadbe...

Umesto toga, uzdahnula sam i, otvarajući usta kao da ću da podrignem, zabrundala jedno nerazgovetno „da”. Posle mi je neko od naših *svedoka* rekao da sam izgledala kao da dajem izjavu policijskom isledniku zbog puštanja glasne muzike na koju su se žalili matori i uticajni susedi... Pa, i *jesam* osećala da je zezanje prekinuto, da je postalo obavezna nastava. A ja sam bila poznata po izostancima koje nisu mogli da opravdaju ni lekarska uverenja sa dijagnozama i pečatima na obe strane papira.

Kad stavljaš burmu, to je kao kad stavljaš parfem. Pred izlazak u grad. Uznemirilo me to poređenje. Ta akcija je mirisala na soliranje. A nas dvoje se nismo odvajali. Bili smo crevo...

Iste večeri Dejanovi roditelji su organizovali veselje. Njihova kuća je bila dovoljno velika da se veselje bez govorcije pretvori u žuraju, koja se očas posla premetnula u mešano meso, da bi uskoro cela kuća postala kazan prepun entuzijazma.

U jednom trenutku, posle nekoliko padanja i ustajanja, čvrsto rešena da dancam, udarila sam glavom u zvučnik veličine plakara za kućne ljubimce. Pošteno sam rascopala čelo, krv je lila poput stidljive kišice. Nikoga nije bilo briga za puštanje krvi. I zvučnik je bio povređen, pa je nekima bilo iskreno smešno. Zabava i treba da bude zabavna. Čak i kada boli. Mada mene nije bolelo jer sam bila nalivena anestezijom. Ništa nisam osećala, ni sebe, ni njega koji je – opet! – pao preko mene. Kao cepanke koje loše poređaš na gomilu, pa padnu čim se pomeriš i zakotrljaju sve oko sebe, izazivajući lavinu balvana.

Furije se umaraju tek kada ih niko ne vidi, a onda se opet zatrčiš, skočiš glasno i uhvatiš se za luster: veliki, barokni, ne liči na filmsku lijanu, ali može da izdrži, ne pada i ne pravi kurćslus čak ni na proslavama tajnih venčanja... Naš kum se igrao visećeg obešenjaka, a mi smo čekali da padne na dupe, pa onda nastavili da traumiramo nameštaj...

Kasnije, dok tražim izlaz iz primaćeg salona, zatičem svoju od hemije prepolovljenu dvojniciu kako u kuhinji plače zajedno sa Dejanovom majkom. Kroz slinave jecaje romori o razvodu mojih roditelja, dok je Dejanova majka grli i doziva „maco, maco”. A dvojnica uzvraća tešenje nazivajući tu ukusno doteranu ženu „zlatice”, i pada joj u naručje zamišljajući mog odbeglog oca kako je steže na svoja široka, snažna prsa, koja su se razvila u internatu za učenike što su došli sa strane da pohađaju „školu u privredi”...

Ponekad se na ovakvim događajima zna ko pije, a ko plaća. Svi prisutni matorci i buđući starci plaćali su uredno svoju cenu, dok smo mi isto tako uredno pili i za njih, i za nas. Za svačiju ubrljanu prošlost.

Unakazili smo se od alkohola. To je bilo potpuno regularno. Tada. Tek posle sam videla fotografiju. Moja majka i ja, ona plače kao zanemela svetica, ja joj nešto rukama govorim. A nešto dalje od nas, bliže suprotnoj ivici fotografije, Dejan sa svojom majkom, oboje udubljeni u razgovor iznad kojeg stražari upitni pogled njegove, poput duha rasprostranjene majke. Neko drugi je tu bio umnožena osoba, iako sam sve ovo vreme, nimalo ne sumnjajući, mislila da sam to bila ja i samo ja.

Kad sam se udala za Dejana, moja majka mu je poklonila očev prsten. Debeo, zlatan prsten sa crnim izglaćanim kamenom. On je to kasnije prodao za heroin. Ja sam od njegovih dobila prsten od belog zlata, ekstravagantnog oblika, deo starog porodičnog nakita. Dala sam mu ga da i njega proda...

Heroin tako normalno funkcioniše. S tim što mnogo često funkcioniše...

Heroin je predvidljiva vračara koja ti opisuje tvoj život, pogađa prošlost ispod pojasa, a onda pominje put preko velike vode i starijeg čoveka koji će ti pomoći u novom životu i koji jedva čeka da te vidi.

Od proročanstva sam se jedino mogla da sakrijem u robnim kućama „Jug promet“, radeći kao aranžer izloga. Koristila sam puno morske pene, konopac za veš i abažure od rashodovanih stonih lampi. Takođe sam namerno, krišom, skidala onu mrtvu slamu što je izigravala spljeskanu periku na lutkama kojima je redovno nedostajao neki od udova. Čelave lutke su imale više smisla za pokazivanje krutih odela, ne manje beživotnih od skuvane plastike na koju su bila nakačena i izložena proceni kupaca i skitnica. Koji su se kočili sa one slobodne, prašnjavije strane izloga. Ako bi nekog zanimalo, sigurna sam da bi još jedino *tamo* mogao pronaći moje tragove.

Krenulo je sve jače sužavanje zenica. Nije me bilo u njima. Samo crni saten i uramljene „zildjijan“ činele... Čekirala sam mu vene. Menjao je mesta za ubode. Stalno sam nalazila nove crvene tačke... Nisam imala šanse. Nisam se bavila sportom. Venula sam mnogo brže nego njegove vene... Drogiranje se ne priznaje nikome. To mora neprestano da se radi i nema kada o tome da se priča. Drogiranje je nešto mnogo konkretnije od seksa. Tek kada sam to shvatila, prestala sam da se igram mačke i miša. Mačka je završila u mišolovci, a miša je stapkao preplašeni slon dok je pokušavao da pobegne od njega...

Ne postoji poslednji razgovor, ali ovog se sećam. Mislim da sam bila preterano trezna kada sam mu rekla da je gotovo. Rekao je da sačekam petnaest minuta. Otišao je i vratio se za petnaest minuta. Urađen. Onda je pao na kolena preda mnom i rekao: „Ja te ne molim sada. Ja te preklinjem da me ne ostavljaš“. Bila sam njegova kraljica i nije smeo da vidi kako krvarim. Kraljica je ponovila kraljičine reči. I tada me je pratio, kao i ja njega. Opet me je prepoznao. To mu je bilo dovoljno. Lako je otišao, odlebedeo kao odsvirana nota. Bio je i dalje bubnjar i umeo je da se nosi sa odbrojanjem za početak i završetak pesme.

On je već imao svoju prugu, za novu dozu i novu probu, a ja sam imala samo kamenčiće. Nedostajale su mi šine, pragovi, skretnice, signalni uređaji, tuneli. I nedostajao mi je taj davno obećani trans-simplon-orijent-evropa-ekspres...

Možda sam baš tada odlučila da Majka Mara postane Majka Kurva. Obučena u čipku od zavese, profircanu ružičastom satenskom trakom vezanom u mašnicu, koja ponosno stoji napred, naglašavajući čari sveže depilacije... Imaću ih svuda, gde god odem, i kada ja hoću. Onda ih odjebem, odložim na policu za pidžamu. A oni neće znati kada je njihov red da ih ponovo kresnem vlažnom šibicom. Suve čuvam za budističke štapiće: tanki, u raznim prelamajućim bojama, nema u njima drveta, sve su od mirisa napravljeni. Upališ ih i čantuješ, a oni lepo i polako dime. Poslušni kao muškarci posvećeni jednoj ženi. Sa drugima sunce zađe bez obaveze da ponovo sutra zasija. Neće drugi da te čuju kako ti želiš, i koliko želiš da to traje. Jer, mnogo je tu kofera. Nije to jedan kofer, to je kargo. Samo avion ima vremena za kargo, ljudi nemaju. Avionu je to posao, ljudi zarađuju na druge načine. A ljubav ne trpi drugu ljubav, niti čekanje da tvoj teret sleti kao poklonjeni kovčeg...

Ipak, u danima pre fleširanja, Dejanova majka me je najpre odvela na abortus. Ona je bila dečiji lekar, a ja sam prerano zatrudnela. Bili smo suviše mladi, tako je rekla, a mi smo ćutali, svako za sebe. Bilo je to prvi put da tako ćutimo. Jer smo još od onog pevajućeg

upoznavanja navikli da tišinu dišemo isto. Pratila sam ga i on je mene pratio. Ovog puta sam dobila novu pratnju...

A posle sam dobila Ivana Sen Loranov „Opium“. Dar Dejanovih roditelja, nagrada za izvršeni abortus. Znak pažnje, gospodsko saosećanje. Pošto se reči pretvaraju u telo, „Opium“ je bio morfijum za moj bol...

Kasnije, kada je Dejan već nestao iz urne, naš viseći kum mi je pričao kako je bilo. Nije mogao da ga poseti na VMA, ali su razgovarali telefonom. Dejan mu je rekao kako je podmiren i zadovoljan jer mu redovno daju morfijum... Pomišljam da je, jednog pomodrelog popodneva sa sunčanom pozlatom, na autoputu Beograd–Nišvil, njegov razvevani prah usnifao talični vozač cisterne za švercovanje živih, privremeno odmrznutih dečkića sa halterima, potpeticama i vrućim pantalicama. Ostala je jedino misterija da li je ikada tovar iz cisterne stigao na planirano odredište... Tek još jedna rupa u kartoteci prepunoj poternica za odbeglim roditeljima...

Ali, da li sve te ostavljene pobegulje znaju šta rade suze? One bole oči. Ipak, ja se i dalje sećam tog lica boje mleka sa izvučenim plavim pramenovima, kobaltnih očiju i hladnog pogleda koji je gutao. I buržuska crno-crna kombinacija, koja je odavala nedodirljivog stranca. On je za kratko pripadao meni, ali definitivno nije pripadao ovom svetu. Najživlji dokaz za to bila je tetovaža na njegovoj mišici. Čarli Braun i Snupi vode jedan drugog u mestu. A ispod piše: „good grief“. Potpis na sve.